

A V A R E E D

The title 'EL REY' is rendered in a large, bold, serif font. Each letter is filled with a complex, multi-layered pattern of colors including deep purple, magenta, orange, and blue. The patterns resemble floral motifs, such as petals and leaves, and abstract, organic shapes. The letters are surrounded by a fine mist of small, colorful dots in shades of blue, purple, and orange, creating a dreamlike, ethereal atmosphere.

EL
REY

ROMÁN

**DE
EP
LY**

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2616-5 (pdf)

A V A R E E D

*Pro každého, kdo někdy
na vlastní kůži pocítil,
že život není fér. A pro
všechny, kdo bojují za
sebe, svůj život a sny.*

*Pro Tami a Biancu, bez
nichž bych tuto knihu
nedokázala dokončit.
A pro Jil, která vždycky
stála při mně.*

Soundtrack Zoey & Dylan

Harry Styles – *Falling*

Shawn Mendes – *Use Somebody* (Spotify Studios)

Fink – *Looking too closely*

Tom Walker – *Leave a Light On* (acoustic)

Nea – *Some say*

Kaleo – *Way Down We Go* (Stripped)

Harry Styles – *Girl Crush*

Jaymes Young – *Stone*

WILDES – *Bare*

Tender – *Smoke*

Sinéad Harnett – *Unconditional* (acoustic)

Abi Ocia – *Running*

Jessie Ware – *Say You Love Me*

Dan Owen – *Stay Awake with Me* (acoustic)

Hozier – *Almost*

Vance Joy – *We're Going Home*

Isak Danielson – *Power*

Florence + The Machine – *Stand By Me*

Maren Morris ft. Hozier – *The Bones*

Beyoncé – *If I Were a Boy*

4 Non Blondes – *What's Up?*

Tina Turner – *What's Love Got to Do with It*

Imagine Dragons – *Birds*

Lewis Capaldi – *Bruises*

Mozart – *Klaviersonate Nr. 11*

Předmluva a předběžné varování

V *Deeply* se zabývám tématy, která mohou být diskutabilní.

Tato kniha se v souvislosti s osudem Zoey bude věnovat tématu sexuálního obtěžování/znásilnění.

(Spoiler) V Dylanově příběhu hrají důležitou roli témata amputace a protézy, stejně jako posttraumatický syndrom. Oba protagonisté jsou ale ve fázi uzdravování nebo už za ní.

Jako předtím v knize *Madly* bych na vás chtěla i tady apelovat: vaše pocity jsou důležité. Poslechněte je, pokud jsou vám tato témata nepříjemná nebo o nich nechcete číst. Pocity jsou tu proto, abychom jim naslouchali. Patří k vám a nikdo by je neměl zpochybňovat. Na úvod malá připomínka: jestli vám hlavou poběží myšlenky jako „Proč to on/ona hned neřekli...“, „No, to já bych to udělal jinak...“, „Je to slabošství...“, „To nemůže být pravda, s tím není těžké se vyrovnat“, zkuste se na to podívat z jiného úhlu. Každý člověk reaguje jinak, mohou nastat různé situace, a pokud je nezažijete na vlastní kůži, nemůžete vědět, jak byste jednali. Aspoň ne doopravdy.

Silné ženy, slabé ženy – jsou jenom ženy. To platí i v případě mužů. Máme svobodnou vůli. A právo určovat své jednání. Takovými výroky se lidi navzájem zařazují do škatulek. Zejména ženy mezi sebou. Do škatulek, ve kterých nechceme a neměli bychom být.

Protože co vlastně znamená být silný?

*„Někdy se dobré věci
rozpadají, aby mohly
vzniknout ještě lepší.“*

Marilyn Monroe

Prolog

*Občas musíme dát
věcem volný průběh.*

Zoey

Dylan usnul krátce poté, co jsme vjeli na dálnici. Sice pravidelně dýchá a tiše přitom pochrupuje, ale dokonce i ve spánku vypadá neklidně.

Dělá si starosti.

Naštěstí jsem ho předtím požádala, aby zadal do navigace cílovou adresu, jinak bych teď zabloudila. Už doma vypadal tak zdrceně, že mi bylo jasné, že si v autě zdřímne. Možná jsem tomu ještě napomohla tím kafem bez kofeinu, co zafungovalo jako placebo. Nemá smysl Dylana nabuzovat, když tak očividně potřebuje klid.

Před pár minutami jsem sjela z dálnice, už jsme minuli Bellingham, teď projíždím starou, vydrolenou silnicí, kterou lemují nekonečné řady pučících stromů. Všude okolo lesy a zelené louky, jen tu a tam domy a farmy – a pak dorazíme do cíle, zaparkuju auto na okraji silnice před číslem čtyři. Tady už je domů víc a všechno

působí spíš jako začarovaná osada na území nikoho než předměstí Bellinghamu. Zatím jsme cestou potkali jen benzínku na začátku ulice a nevzhledný kiossek. Přemýšlím, jestli bych v sousedních ulicích narazila na nějaké obchůdky nebo jiné známky civilizace.

Chvíli ještě zůstanu sedět v autě a prohlížím si okolí. Zaregistruju tmavě červenou dopisní schránku, na jejíž přední straně je oprýskaná jmenovka Andersonovi.

Cesta k domu není nejmodernější, pár zlomených kamenů a tráva, která už má své nejlepší časy za sebou, přesto je to tu pěkné. Odlehlé, ale pěkné. Dřevěný domek působí svébytně a útulně, veranda je jako z pohádky, ačkoliv nijak prostorná. Aspoň na první pohled.

Vychutnávám si pomalu první dojmy, pak zase pohledem sklouznu k Dylanovi, který je pořád ještě ponořený do hlubokého spánku. I když bych ho nejraději nebudila, je načase udělat pravý opak. Určitě by chtěl co nejdřív vědět, jestli je všechno v pořádku.

Jsem po vyčerpávající jízdě úplně mrtvá, ale jsem strašně ráda, že jsem ho nenechala řídit samotného.

„Dylane?“ pronesu opatrně a samozřejmě příliš tiše. Nechci ho vyděsit, ale nějak ho probudit musím, proto vyslovím jeho jméno hlasitěji. Bohužel to nepomůže.

Opatrně mu položím ruku na rameno, pak do něj šťouchnu. Nejdřív jemně, poté silněji. „Dylane, jsme na místě,“ řeknu podruhé a znovu s ním zatřesu.

Pomalu přichází k sobě, zakašle a protře si oči, pak zamrká a vykoukne.

„Všechno v pohodě?“ Jeho rozespalý a zastřený hlas mě mimoděk rozesměje.

„Jo, všechno v pohodě. Jsi doma. Právě jsem zaparkovala.“

„Já jsem fakt chrněl? Celou cestu? Sakra. Proč jsi mě nezbudila dřív?“ Napřímí se a pozorně si mě prohlíží.

„Protože to nebylo potřeba. Věděla jsem si rady sama a tys vypadal, že už nutně potřebuješ vypnout.“

„Dnes v noci jsem spal mizerně. Takže málo. Tak... díky.“ Položí ruku na mou, kterou mám ještě pořád – aniž bych si to uvědomila – položenou na jeho rameni.

„Rádo se stalo,“ zamumlám a podívám se mu do očí, utonu v jeho pohledu – a mé srdce, ten zrádce, buší nějak příliš hlasitě a zběsile. Je mi v autě najednou těsno.

„Zoey, já...“

„Měli bychom vystoupit,“ přeruším ho rázně a odtáhnou se, zatímco ucítím bolestný tlak na hrudi, co mě hrozí udusit.

Ne! Křičí nějaký hlas v mé hlavě. Ne, to teď nechci poslouchat. Není vhodný okamžik, správný čas. Přitom ignoruju myšlenku nebo i strach, že správná chvíle možná nenastane nikdy.

Bylo by to jen trápení.

1

*I lidé, kteří tě milují, ti mohou
ublížit a zkomplikovat ti život.
Oni především.*

Zoey

„Víš jistě, že ses rozhodla správně?“

Vzhledem k tomu, že výuka na univerzitě začíná už v pondělí, je už trochu pozdě si s tím lámat hlavu, ale to si nechávám pro sebe. Moje máma mi tuhle otázku v posledních týdnech kladla tak často, že už ji nemůžu ani slyšet a dá mi neskutečnou práci se přemoci, abych zoufale nevzdychla nebo před ní neobrátila oči v sloup. Samozřejmě, že to myslí dobře, tak je to odjakživa, vím to a miluju ji. Ale z nějakého důvodu mě to několikátýdenní vyptávání začíná víc a víc dusit.

Místo našťavané odpovědi, kterou bych z nervozity plácla a později toho litovala, se posadím na svůj letitý kufr, odhrnu si neposlušné pramínky z čela a pokouším se rozčileně zapnout zip u tašky, aniž by se mi celá rozsypala. Tohle už je potřetí, pokaždé jsem na něco zapomněla. Vždycky je o něco těžší ten krám zavřít. Jestli

se to v devět ráno stane počtvrté, nejenom že dostanu nervový záchvat, ale taky mi ujede vlak.

„Jo, mami. Jsem si jistá. Už od chvíle, co jsem se rozhodla přihlásit na Harbor Hill,“ zdůrazním, ale maminku neopouští trpitelný výraz. To je fuk. Je to definitivní a já nebudu měnit svá rozhodnutí jenom proto, že z nich rodiče bolí hlava.

Napjatě se pokusím vykouzlit úsměv a ona mi to oplátí. „Nestěhuju se na severní pól a přijedu za vámi o prázdninách. Slibuju. Hned začátkem léta.“

„Určitě to půjde i dřív, Zoey.“

Přitom jsem doma zůstala jen kvůli nim, jinak bych už před pár dny vyrazila na cestu do Seattlu, abych měla dost času se tam zabydlet.

„Určitě. Uběhne to, uvidíš.“

„Ať už se bude dít cokoli, nezapomeň na sebe *vždycky* dávat dobrý pozor,“ řekne důrazně. Kdyby ta slova měla být na papíře, moje máma by je určitě napsala permanentním popisovačem, velkými tučnými písmeny a podtrhla. A zakončila vykřičníkem.

„Budu.“ Skloním hlavu, aby si nevšimla, jak silně svírám rty.

Nedat na sobě znát, jak mě tahle věta zraňuje, je těžší, než jsem si myslela.

Mamka má o mě strach a dala by všechno za to, kdyby mohla vrátit čas. Není sama. Pořád mi zdůrazňovat, abych na sebe dávala pozor, ke všemu *vždycky* a *dobry*, to zní, jako bych to tenkrát nedělala, nebo se aspoň nepokoušela. Jako by to byla moje vina a já snad schválně riskovala. Že by se mi to určitě nestalo, kdybych byla opatrnější. Potom by mi to udělat *nemohli*. Ale maminka netuší, co mi běží hlavou a co její slova způsobují.

„Proč zrovna Seattle? Zrovna tohle město...“ vytrhne mě ze zamyšlení a já přimhouřím oči, než zase vzhlednu a hlasitě polknu. Nejenom sliny, ale i svou odpověď.

Rozčileně zabručím. Kvůli kufru, který se mnou prostě nechce spolupracovat, a hlavně kvůli mámě.

Jedu do Seattlu, protože už tohle místo nemám spojené s věčným strachem a lítostí, ale znamená pro mě spíš krok vpřed. Symbol uzdravení a nového začátku. Nechci už dál utíkat sama před sebou a tímhle městem. A dávám na sebe pozor, to jsem dělala vždycky. Už nejsem malý dítě a určitě ne ta Zoey, co byla dřív. Máma to zřejmě nechce pochopit, ať jí to vysvětluju sebevíc. Nedokáže zapomenout na minulost, přitom je takové trápení k ní být připoutaná. Což jednou snad pochopí, stejně jako moje rozhodnutí. Hlavně to, že se nenechám pořád vodit za ručičku.

Když jsem před pár měsíci navštívila Coopera, nezhroutila jsem se. Ani ta dávná noc, ani tohle město mě nezlomily. Jen změnily.

Zvládnu to.

„No, jak to s vámi vypadá? Všechno v pořádku?“ Otec se objeví vedle mámy ve dveřích mého pokoje, zatímco já naposledy trhnu zipem a hřbetem ruky si otřu pot z čela. Konečně hotovo.

„Samozřejmě,“ odpoví. „Jenom pořád nemůžu uvěřit, že se naše dcera odstěhuje a bude studovat.“

„Aspoň že bude bydlet na dívčích kolejích.“ Táta vezme mamku kolem ramen a něžně ji políbí na spánek. Je pevně přesvědčený, že na mě dohlédnou, platí tam pravidla a budova je součástí areálu univerzity. Myslím, že si raději nepřipouští, jaké nástrahy člověku skutečný život může připravit, to by mě nejspíš nikam nepustil. Asi je to tak lepší.

Po jeho slovech zrudnu a okamžitě mě začne hryzat svědomí.

Ano, obelhávám rodiče. Poté, co mě přijali na Harbor Hill a oni mi dali k dispozici spořicí účet, řekla jsem jim, že se ubytuju na kolejích. Takže si mysleli, že

peníze, které jsme společně naspořili, budou v dobrých rukou, využije je malá dívčí kolej v kampusu a nepadnou za podnájem v bytě s dvěma mužskými spolubydlícími. Jednoho neznají, druhého nemají rádi.

Kdyby totiž věděli, že jsem si nechala poslat nový nábytek a všechno ostatní příslušenství k jejich zavrženému synovi a jeho kamarádovi, asi by mě nepustili nebo by mi udělali z loučení peklo. Nebyla zrovna hračka je přesvědčit, aby mě tam nevozili a nechali mě jet samotnou, ale po několikadenních diskuzích to vzdali. Nábytek mi přiveze spediční společnost, zbytek už zvládnou sama. Nejen proto, že mám svá předsevzetí, cíle a přání, ale i kvůli té věci s bytem.

Proto mlčím. Jednoznačně ještě nenastala pravá chvíle jim všechno vyzvonit. Sice nejsem zbabělá, ale ani pitomá.

Kromě toho to byla jasná narážka na mého bratra. Jedna z mnoha za poslední roky, i přesto, že o něm nikdy nechtějí mluvit. Ne přímo. Ne doopravdy. Nepochopím, že mu nedokážou odpustit, natož vyslovit jeho jméno. Přitom ani není co odpouštět. Podle mě ne. Nikdo nemá právo ho soudit.

Už uběhlo skoro pět let. Ať už to chtějí přijmout, nebo ne: Seattle za to nemůže. A Cooper nese za to, co se tenkrát večer stalo, stejně málo viny jako já nebo oni.

Přesto to nechci pořád vytahovat, hádat se s nimi a zraňovat je ani Coopa. Zkusila jsem všechno, pořád dokola jsem mluvila a mluvila, dokonce jsem požádala o pomoc Milly, ale rodiče to bojkotovali, takže jsem už pomalu ztratila naději. Matka s otcem s sebou každý den bez ustání vláčí svou bolest, jako by s ní srostli a nedokázali bez ní žít – ale musí pochopit, že já ano. Že pro mě je to nutnost. Když se budu dál vyhýbat tomuhle městu, které mám ráda, vždycky mě něco bude stahovat zpátky. Něco, čeho se bojím.

A to nesmím připustit. Nevzdám se sama sebe kvůli nikomu a ničemu, odvážím se pohlédnout strachu do očí, ať už je sebevětší. O tuhle sílu mě tu noc neoloupili, i když jsem s tím nepočítala. A nedám si to vzít ani v budoucnu.

Ne, v žádném případě...

Vstanu, rozhlédnu se a poprvé od chvíle, kdy mě přijali na Harbor Hill na obor psychologie, se mi sevře srdce. Doufám, že nová postel bude stejně tak pohodlná, ale stejně mi bude chybět ta moje s proleželou matrací a modrou tapetou s obláčky. Stejně jako jednoduchý dřevěný psací stůl, do jehož desky jsme s Cooperem a Masonem vyryli zespodu naše jména a malovali ujeté komiksy, kterým už dnes nikdo z nás nerozumí. Nebo můj načechraný, pestrý kulatý koberec, kterému se daří zakrýt většinu rýh na parketách. A nakonec mi možná bude chybět i to horko, zahalující ve žhavých letních dnech všechno jako dusivá deka, a trámy nad postelí, o které jsem se během let tolikrát praštila do hlavy. Nebo vzpomínka na Coopa, jak spal u mě v pokoji, aby se rodiče nedozvěděli, že přišel pozdě. To se potom vyšplhal po obrovské mříži na fasádě na garáž a pak vlezl do mého pokoje. Jeho je na druhé straně domu, přímo vedle ložnice našich. Tam nemá, nebo spíš neměl možnost nepozorovaně vejít nebo vyjít. K tomu sloužil můj pokoj. Když se vracel, vždycky za sebou nechával stopy spadlých listů břechtanu nebo nějaké jiné zeleně. Rodiče od toho osudného dne do Cooperova pokoje nevstoupili...

Mason s Cooperem se mnou tolikrát seděli u televize a vyprávěli mi smyšlené příběhy. Mase k nám chodil často. Je jako můj druhý starší bratr.

Dávné vzpomínky na mě dorážejí jako vlny na skalnaté pobřeží a já vdechuju jejich důvěrně známou vůni. Protože mi na chvíli dává zapomenout, že už to není jako dřív.

Cooper nehraje fotbal, ale dokončuje studium malby a dějin umění, a konečně dělá něco, co ho baví. Otec už na něj není pyšný a maminka mi stále připomíná to, co bych raději vymazala z paměti. Mason k nám už nechodí na návštěvu, zůstala jsem tu bydlet jen já – celý ten čas. Tak nějak sama. Chyběl mi bratr a myslím, že na mě dopadala osamělost nejen proto, že se odstěhoval, ale i při pomýšlení, že mí rodiče to tak necítí. I na osamělost jsem byla sama.

„Zoey?“ Otec mi položí ruku na rameno a já se vyděsím. Rychle zamrkám.

„Promiň, zamyslela jsem se. Co jsi říkal?“

„Jestli tě mám hodit na nádraží – a zda je s nábytkem všechno zařízené? Přivezou ho zítra, vid’?“ Otec se laskavě usměje a mně se nahrnou slzy do očí. Cooper vypadá jako jeho mladší kopie, jen nemá pleš, nosí vousy a je o hlavu větší. Tmavě kaštanové vlasy, výrazné rysy, hnědé oči, podobná postava. Je vidět, že dřív sportoval. Že se hodně smál a žil naplno. Hluboké vrásky kolem očí mu sluší.

A teď? Nejraději bych na otce zařvala, že se mnou zachází jako s křehkých pokladem a s bratrem jako s někým, kdo všechno zničil. Mé sny, přání a podle nich i můj život. Zakašlu, až se to rozlehne, a zase se ovládnou.

„Když všechno půjde podle plánu, tak ano. Nábytek přivezou v pondělí, to už zvládnou.“

„Jsem tak rád, že jsi tu zůstala déle, ale... bude ti stačit těch pár dní, aby sis zvykla, broučku?“ Maminka ke mně přistoupí. Dnes má stylové šedé vlněné šaty a tmavou rtěnku. Vždycky mi připadalo, že vypadá jako Grace Kelly.

„Nemusíte si o mě dělat takové starosti. Zvládnou to. A kdyby něco, máme telefon.“ Podaří se mi vykouzlit upřímný veselý úsměv a maminka mi to oplatí. Otec jen přikývne a poplácá mě po rameni.

„Správně. Tak je to správně.“

„Kromě toho tam...“ uklouzne mi a okamžitě se kousnu do spodního rtu.

V místnosti zavládne ticho. Pak vzdychnu, zhluboka se nadechnu a dokončím větu, kterou jsem nikdy nechtěla začínat. „Pořád tam ještě mám Lanea. I Masona. Nebudu sama. A poznám nové lidi.“

Maminka zvážní a pohledem zalétne k otci, který stáhne ruku a mírně se odvrátí. Vidím, jak se mu pohybují čelisti, předešlá vřelost a srdečnost jsou tytam. Vypadá jako stažený bolestí a já se křečovitě napřímím v očekávání jeho příštích slov. Těch, která pokaždé následují.

Neměla by ses s ním vidat. On jen všechno zničí. Už kdysi na tebe nedal pozor, tenkrát tě neohlídal a nedokáže to ani dnes. Všechno je to jeho vina! Už nikdy nechci slyšet jeho jméno.

Ale mé očekávání se nenaplní. Otec jen mlčky popadne kufr, a ačkoliv je na kolečkách, nese ho v ruce.

„Měli bychom hned vyrazit, jinak Zoey zmešká vlak. Počkám na vás dole v autě.“

Když vyjde z pokoje, třu si paže a stojím nerozhodně proti mámě.

„Taťka má pravdu, měli bychom vyrazit.“

„Mami?“

„Ano?“

„Nechtěla jsem to otvírat. Ale... je to přece můj bratr,“ šeptám a zlomí se mi hlas. *Je to můj bratr, chci křičet. Váš syn.*

Pácháte víc škody, než tušíte.

„Já vím,“ opáčí jemně, jako by jasně a zřetelně zaslechla mé nevyslovené myšlenky. „Já vím...“ Pak se taky obrátí k odchodu a nezbývá než ji následovat. Už se slzám nebráním.

*Nevíme, co nám přinese budoucnost.
Nezáleží, jak moc plánujeme,
jak moc ji chceme ovlivnit: vždycky
si svou cestu najde a překvapí nás,
ať v dobrém, nebo zlém.
Naše minulost je toho
nejlepším důkazem...*

Zoey

Mám úplně propocený svetr. Venku bylo příliš chladno a v autě zas moc velké horko a já byla rozčilená po rozhovoru s rodiči a pak loučení s nimi. Cítila jsem zároveň tíseň i osvobození.

Během cesty na vlak, který jsem nakonec opravdu skoro zmeškala, mě náhle přepadl skutečný strach. Z toho, že by rodiče mohli mít pravdu, když do mě už několik týdnů neustále hučí: že ještě nejsem připravená setkat se s tím městem a začít studovat. A nejvíc se bojím, že to mezi námi už nebude jako předtím, když budu bydlet u Coopera. Že jsme se sobě tím, co se nikdy nemělo stát, vzdálili.

Nechci, aby měl brácha zase problémy jenom proto, že bydlím ve vedlejší pokojí.

Na chvilku mě zaplaví tyhle obavy a špatné svědomí, protože to byl Mase, který nakonec Coopera přemluvil, aby souhlasil s mým stěhováním. Nejdřív mě chtěl držet dál od sebe, Seattlu a studia. Už tenkrát, kdy jsem o tom něco utrousila při snídani s Andie a June, se netvářil nijak nadšeně.

Ale nakonec jsem je všechny přiměla změnit názor. Jen Coop to skousnout nedokázal. Bojí se o mě stejně jako naši, což je zbytečný. V poslední době ale trochu polevil, což je fakt skvělý.

Na rty se mi vkrade úsměv.

Těším se na Coopa a ostatní. Zvláště na Maseho, kterého jsem při poslední návštěvě bohužel propásla.

Bratr mi mezitím dokonce poslal fotky Dylana, abych věděla, jak vypadá, než se nastěhuju. Často byly zmačkané, rozmazané nebo příliš malé. Na to, že má bratr takový cit pro malování a smysl pro krásu, není focení vůbec jeho parketa.

První, co mi při prohlížení fotek Dylana blesklo hlavou, bylo: *Nevypadá jako oni. To je dobrý.* Nejdřív se mi ulevilo a pak jsem byla dva dny v háji. Není jim podobnej – těm ksichtům, které jsem před sebou měla nejen tu noc, ale dál se mi zjevovaly ve snech. A já jsem se styděla, že takhle posuzuju lidi. Že to mám tak pod kůží. Zadržené jako třísku pod nehtem, že to nemůžu ovládat ani kontrolovat.

Roztřesou se mi prsty, proto si silně třu dlaně a snažím se odvést pozornost ke scénérii za velkým oknem. Obrázky krajiny za ním rychle ubíhají, v Portlandu před pár dny dokonce sněžilo. Teď je venku ještě zima, ale po sněhu a ledu zatím na cestě do Seattlu není ani památky. Na nebi se honí tmavé mraky a kupí se na obzoru jako hory. Ale ani tento fascinující pohled mě momentálně nedokáže vytrhnout z mých starostí ani uklidnit.

Znovu se začnu potit.

Je načase si pustit nějakou hudbu, pak se mi uleví. Písničky pomáhají. Od té události většinou jen špatně snáším déletrvající ticho, musím s někým mluvit nebo něco dělat. Jsem ráda, že už je nepotřebuju v noci. To je pokrok.

Prsty nahmátnu a vytáhnu mobil z velkého batohu vedle sebe. Stisknu postranní tlačítko, abych rozsvítila displej a...

Téměř vybitá baterie. Nabijte telefon.

Zatraceně. Sotva tři procenta. Jak se to mohlo stát? A kde mám nabíječku? Znovu vnořím ruku do batohu a tentokrát ho opravdu důkladně prohledám. Kniha, sluchátka, sendvič od mámy, láhev s vodou, lístek... ale kde je ten zatracený kabel?

Pohledem spočínu na velkém kufru, který jsem zasnula mezi sedadla. Ach ne. Jestli je uvnitř, určitě se ji nebudu pokoušet hledat a odkrývat tak chřtán pekla. Ať už mi do obličeje vyletí moje kalhotky, nebo démoni, kufr zaručeně exploduje a já ho už nikdy nezavřu.

„Dobrý den, vaši jízdenku prosím,“ pronese průvodčí, tak mu podám lístek. Ozve se nepěkně znějící pípnutí a já vím, co to znamená. A než průvodčí naskenuje jízdenku a poděkuju, obrazovka ztmavne a baterka chcípne.

Zabručím a zase ho strčím do batohu. Nejenomže si musím poradit bez hudby, nemůžu ani napsat Coope- rovi, kdy přijedu. Ne že bych to už dávno neudělala, ale jistota je jistota. Jinak si prostě musím vzít taxíka, což by taky bylo řešení. Budu v pohodě... budu v pohodě!

Zavřu oči a myslím na Millyna slova: „Budoucnost máš ve svých rukou jen částečně, minulost vůbec. Ale Tady a Teď dokážeš ovlivnit. Zhluboka se nadechni. Po- čítej sestupně od libovolného čísla menšího než deset, Zoey. A po každém myslí na něco pozitivního, něco dob- rého. Říkej si ty věty v duchu nebo nahlas, aby je tvé tělo

i duše slyšely, aby se s nimi sjednotily. Abys je přijala za své.“

Čtyři...

Je to pryč.

Tři...

Přežila jsem to a všechno jsem udělala správně.

Dva...

Nebyla to moje vina.

Jedna...

Můžu dýchat. Jsem volná.

Asi o deset nádechů později si všimnu, jak mi tahle mantra ovíví tělo jako nějaká příkrývka a utiňuje mě. Působí to. Je to dobrý. A můžu to říct kdykoliv znovu.

Jsem tady! Ahoj Seattle.

Jsem šťastná, že můžu konečně vystoupit z vlaku a jsem v cíli, pořádně se protáhnu, pak si nahodím batoh a vyjedu s kufrem.

Instinktivně bych se nejraději zase podívala na mobil, ale baterky se nedají zaříkávat, proto je ještě pořád schovaný v batohu, displej zaručeně tmavý jako noc. Můžu jen doufat, že mám nabíječku opravdu v kufru, jinak si musím zítra obstarat novou. Ať si nad tím lámu hlavu sebevíc, vůbec si nevybavuju, kdy a kam jsem ji zabalila. A už vůbec si nevzpomínám, že by mě někdy tenhle titěrný kabel dokázal takhle zahnat do úzkých.

Když opouštím perón, velké nádražní hodiny ukazují dvě hodiny deset minut. Vlak měl trošku zpoždění a Coop na mě chtěl čekat před hlavním vchodem.

Spěšně si razím cestu, proplétám se mezi davy cestujících, až projdu velkými dveřmi a nechám ten zmatek za sebou. Ovane mě chladný vzduch ulice a já ho zhluboka a vděčně plnými doušky nasávám. Vydechuju malé obláčky páry, které se mi sráží u pusy a hned zase mizí. Zachvěju se chladem, nahmátnu kapuci a stáhnou si ji do

obličej. Potom si rychle zapnu bundu, i když mi doteď bylo docela horko, ale tady venku je chladno a lijí jak z konve. Když pohledem přelétnu chodníky a silnice, zdá se, že už prší několik hodin. Voda pořádně neodtéká, špína a bláto se hromadí v kalužích, strouhách a zachycují se o nerovnosti. Přesto jdu dál, opustím bezpečí nádražní budovy, ačkoliv už cítím, jak mi kapky prosakují do džínů, které se mi začínají lepit k tělu. Vyhlížím bratra, ale není po něm vidu ani slechu. O chvíli později neodolám a ohlédnu se jako posledně. A sice nahoru k věži King Street Station, která svými červenohnědými cihlami kontrastuje se zamračenou temnou oblohou. Do obličejů mi stékají čůrky vody a lechtají mě na nose. Ačkoliv Portland není určitě žádná vesnička, Seattle má úplně jinou atmosféru než mé domovské město. Možná se tady cítím víc doma než tam. Třeba to tak bylo vždycky, navzdory...

„No podívejme se, koho tu máme.“ Důvěrně známý hlas. Bezděčně se usměju tak zeširoka, až mě zabolí tváře, a přitom se otočím. „*Dívko blízka mému srdci.*“ Mase se zakření a napřáhne volnou ruku, ve které nedrží velký tmavý deštník, a já odložím kufr, abych ho bouřlivě objala.

„Ufff, neumačkej mě,“ zasténá Mase a já cítím jeho úsměv na tváři, když se k němu tisknu.

Zaplaví mě pocit, že jsem přijela domů. Opatrně se vyprostím a prohlížím si ho.

„No, můj oblíbený mladíku?“ zažertuju. „Vypadáš dobře.“ Nevymyslím si, nejenže vypadá fantasticky jako vždycky, ale hlavně šťastně a doopravdy spokojeně.

„Bylo by mi mnohem líp, kdybych si nemáchal své nové boty v kalužích a byli jsme doma v suchu. Půjdem. Poběž, špunte.“

„Hele! Už dávno nejsem špunte.“ Mase mi tak říkal, když jsme byli mladí a já úplně malá a hubená holka. To už je strašně dávno.

Očividně pobavený popadne můj kufr a drží nad námi oběma deštník. „Vždycky budeš špunt. Mrzí mě to.“

„Nemrzí tě to ani trošku.“

„Nachytalas mě. Ale protože jsem tě zachránil a dovezu tě za Cooperem, musíš se s tím vyrovnat.“

„Kde vlastně je?“ Znovu se rozhlédnu, pak se do Maseho zavěším a on zamíří na druhou stranu nádraží, kde zaparkoval auto. Už zdaleka ho poznávám. Elegantní tmavý sporták s chromovanými blatníky lesknoucími se v dešti, kterým by nepohrdl ani James Bond.

„Snažil se ti dovolat, aby ti dal vědět, že nestíhá. Po cestě sem jsem se o to taky pokoušel, ale mělas tam jenom schránku. Nemáš něco s mobilem?“

„Chcípla mi baterka. Zapomněla jsem ho přes noc nabít a kabel zmizel někde v týhle obludě.“ Neurčitě ukážu směrem k monstře v Masonově ruce.

„Chápu. Budeme tam za pár minut, pak si můžeš všechno vybalit.“

„Nebyl z toho nervózní?“ To, že se mi bratr nedovolal, ho určitě zrovna neuklidnilo.

„Na stupnici od jedné do desíti?“

„Dvanáct?“ hádám a Mase se zakřením.

„Dalo by se to tak říct. Ale nesl to statečně. Nedal na sobě nic znát, jenže známe Coopa. Myslím, že to přežije. Naše přerostlý mimino.“ Tím mě Mason rozesměje. „Tak jsme tady.“ Odemkne auto a zvedne tašku. „Sakra, to je těžký.“ Zvedne zavazadlo, zatímco já držím deštník.

„Potřebuješ větší auto, Masi, s mnohem větším úložným prostorem. Nějakej rodinnej bourák.“

Zabouchne dveře kufru a zasměje se.

„Viš snad něco, co nevím já, proč bych měl potřebovat větší auto?“

„Možná budou brzy nějaké malé June a Masonové. To by přece bylo pěkný.“ Myslela jsem, že ho moje slova

vyděsí, ale Mase se nepřestával usmívat a na okamžik se zdálo, že si představu dětí docela užívá.

„Mám tohle auto rád, to ty víš. Jestli to někdy bude nutný, obstarám si jiný a tohle postavím do garáže, než nastane čas rodinnej autobus zase vyřadit.“

„To zní jako dobrej plán.“

Mase na mě mrkne a přidrží mi dveře, pořád je stejný džentlmen. Pak uklidí deštník, který pořádně vytřepe, a nastoupí. Na břidlicově šedém kabátě se mu perlí pár kapek, jinak na něm tohle psí počasí nezanechalo stopy. S úsměvem zamne rukama, pak se připoutá a zasune klíček do zapalování. Když motor zaburácí, zasunu si batoh pod nohy a konečně sundám kapuci.

„No nazdar! Co to vidí oči mé?“

Nervózně si prohrábnu vlasy. „Co tím myslíš?“

„Sluší ti to. Rodiče dostali infarkt nebo mrtvici?“ Boxnu ho pěstí do ramene.

„Od obojího trochu,“ doznám, zatímco Mason vyjede a stěrače rozhrnují vodu. Otočím knoflíkem topení a s blaženým povzdechem se svezu do sedadla.

„To si dokážu představit. Chci být přítom, až tě uvidí Cooper.“

„Jsou to jen vlasy, Masi. Ani jsem si je vlastně neobarvila, jen na stříbrně šedou.“

„Mně to nemusíš vysvětlovat, ale znáš bráchu. Pro něj nebudeš nikdy dospělá.“

„Jestli stráví můj vybitej telefon, pak i vlasy. Ostatně jsi mi ještě neprozradil, proč mě nemohl vyzvednout sám. June s Andie už tam budou, až přijedeme?“

„Nech se překvapit.“

„To zní dost tajemně.“

„Znáš mě přece, špunte.“ S úsměvem a hraným zoufalstvím zavrtím hlavou, zatímco Mase pokračuje. „A co se týká June a Andie: bohužel ne. Dnes je pátek a obě

mají poslední dlouhý den toho příšerného intenzivního prázdninového kurzu marketingu nebo co to je. Jinak by June určitě seděla u Andie v pokoji a čekala na tebe. Posílají ti ale velkou pusou. Musíš June říct, že jsem ti to vyřídil, vyhrožovala mi násilím, jestli zapomenu.“

„Umí to s tebou, víš to?“

Nasadí naprosto zasněný výraz. Mase měl štěstí.

„Já vím.“

„Přesto mě to moc mrzí,“ odpovím zklamaněji, než jsem zamýšlela, a naslouchám dešti, který neúprosně bubnuje na kapotu.

„Uvidíš se s nimi potom, nebo nejspíše v neděli, to stoprocentně. Máme sice s June ještě nějaké schůzky a Andie musí pracovat, ale určitě si na tebe čas udělá. Možná ani nemá v neděli službu. Můžeš za ní zajít i do klubu.“

V žádném případě. Na to ještě nemám – ne? Ale nahlas to neřeknu...

Místo toho mu oplatím úsměv, když se na chvíli setkáme pohledy. „No, jestli chceš, aby Cooper kvůli mně nakonec zešedivěl...“

3

*Ani si nestačíš všimnout –
a život začne psát novou kapitolu.*

Dylan

„Zatracená práce, sakra, do prdele.“ Cooper zatíná zuby, ale přesto se mu daří srozumitelně nadávat. Myslím, že to je umění samo o sobě. Ponožka sedí vedle něj a začne z čisté solidarity štěkat.

Miluju toho mrňouse.

„Ty fakt nejseš zrovna kutil, vid? Jak jsi mohl tenkrát smontovat Andie postel, aniž by se okamžitě rozpadla?“

„Vtipný, fakt vtipný,“ zabručí, zatímco si dál tře místo na ruce, kam se právě praštil kladívkem. Těsně minul hřebík, řekl bych.

Pohládím mezitím Ponožku po hlavě. Oddychuje s vyplazeným jazykem a vypadá, jako by se královsky bavil na Cooperův účet.

Usměju se a rozhlížím se po pokoji. Stůl už je hotevej, a když ještě Coop zatluče poslední hřebík do zadní stěny, aniž by si ublížil, brzo i šatník. Křeslo je ještě

zabalené, stejně jako matrace na tu velkou postel. Ta přijde na řadu hned potom. Ještě jednou si přečtu návod, abychom se do ní pak hned mohli pustit.

„Měl by sis to ledovat,“ navrhnou, zatímco se pokouším rozluštit prapodivné nákresy v návodu. Tuhle lajdáckou práci by snad lépe odvedlo školní dítě. Kdybychom to podle toho sestavili, výsledek by se podobal spíš Picassovu výtvoru než posteli...

„To je v pohodě.“ Cooper zatluoká poslední hřebík do dřeva s krapet větším švihem, než je nutné, a přitom mu oči zajiskří jistým druhem zadostiučinění. „Zoey říkala, že ty krámy dorazí až zítra. Naštěstí jsme byli doma, jinak by nábytek stál v dešti před garáží, a to by pak teprve nastaly obrovský trable.“

„Měli povolení, aby to tam mohli složit v naší nepřítomnosti?“

„Zeptej se mě na něco jinýho. Kdyby ne, zase by si to odvezli a my bychom si museli bedny vyzvednout z nějakýho skladu. To by vyšlo nastejno.“

„Andie z tebe udělala fakt povídálka, co?“ S úsměvem si prohrábnou vousy.

„Nápodobně. Dokonce už dokážeš vést opravdový rozhovor. Jsem ohromen.“

„A umíš chilli!“

„To byla taky trnitá cesta. Včetně Mac'n'Cheese už to jsou celé dva pokrmy, po kterých nikdo nezkolabuje.“ Zatleská a já se rozesměju. V tom má trošku pravdu. Od té doby, co se Mason odstěhoval a už se s ním a June tolik nevidíme, jsme vždycky v neděli s Andie kuchtili. Přitom mě naučila pár nových jídel a dala mi užitečné tipy. Chilli její maminky je božský a už ho docela zvládám, aniž by bylo jalový, připálilo se mi, nebo někomu poleptalo žaludek. Jednou to bylo tak strašný, že Cooper poté, co spolkl velké sousto, musel do sebe nalít láhev mlíka a brečel jako kojeneček. Mason, který byl na návštěvě

a ke svému štěstí to ještě neochutnal, se královsky bavil. June se nezapřela. Nadávala, že jsou všichni nezdvořáci a zbabělci. Potom zvládla tři vrchovaté lžíce, než s úpěním a v slzách prohlásila, že si bude muset okamžitě vyrvat vnitřnosti, pokud jí někdo chilli nevyoperuje.

Andie mě pohladila po rameni a pak nám objednala pizzu. Byl to jeden z nejlepších dnů v poslední době. Kromě toho to byla zábava, ačkoliv nejsem nejlepší kuchař. Bohužel Andie má zrovna ve škole takovej kolotoč, že už nestíháme společně vařit. Cooper by si taky rád užil své přítelkyně.

„Na to chilli nikdy nezapomeneš, vid’?“

„Nevím, o čem mluvíš. A pojďme teď dodělat postel.“

Pobaveně zavrtím hlavou a pomůžu mu ji smontovat. A to i bez toho strašně podivného návodu.

Asi za půl hodiny jsme hotoví a nábytek stojí. Jenom ještě musíme posunout postel.

„Tak na tři,“ zavelí Coop a počítá. Společně tu věc zvedneme a neseme ke stěně. Na to samé místo, kde předtím stála Masonova postel.

„Jak víš, že ji bude chtít mít zrovna tam?“

„Uvidíme. Přestěhovat ji můžeme vždycky. Ale jak ji znám, zvládne to i sama. Když jsme byli mladší, jednou ročně vždycky přestavěla celý pokoj, protože už ji nudil. A úplně bez pomoci.“

„To zní napínavě.“

„Spíš mě to vytáčelo. Vždycky začala večer a pokračovala do hluboký noci, takže vzbudila celej barák.“

„Mám ti vyjádřit soustrast?“ zavtipkuju. Když se pokouší mi zároveň ukázat prostředníček a druhou rukou držet rám postele, zavravorá a ztratíme balanc. Především proto, že se Cooper o vztyčení prostředníčku pokouší opravdu poctivě.

Protože se snažím udržet rovnováhu, podklesnou mi kolena a ostrá hrana mě praští pod kolenem do nohy

a já zatnu zuby, protože mi – navzdory lineru – nejen skřípne kousek citlivé kůže mezi dřevo a karbon, ale trefí se přímo do nervu. Do prdele.

Snažím se ovládnout bolestnou grimasu a celý zkroucený postavím postel na místo, s Coopem do ní ještě upevníme lamelový rošt a položíme matraci. Vší silou se ovládám, abych si netřel místo na noze, které bolí jako čert.

Když je konečně všechno hotovo, Ponožka vyskočí nahoru a blaženě se uvelebí uprostřed.

„Ještě žes nám přišel helfnout,“ pokárá ho důrazně a přísně Cooper a on okamžitě sklopí hlavu. Skoro jako by mu rozuměl.

Popadnu malýho nezbedu, přivinu a drbu za ušima.

„Neposlouchej toho nelidu. Jenom ti závidí, že není tak roztomilej jako ty.“

Cooper něco zamumlá, a než stačím pronést nějakou peprnou poznámku, zaslechneme cinkání klíčů a tiché hlasy. Bouchnou dveře.

Mase a Zoey jsou tady.

Položím Ponožku na zem a ten s přátelským vrtěním ocasu vyrazí z místnosti, asi přímo k Masonovi.

„Nazdar lumpe,“ slyším ho a pak Zoeyiny nadšené výkřiky. Ten pes si fakt každýho omotá kolem prstu. Neudivilo by mě, kdyby za pár dnů byl připravený pelíšek i tady.

Když se otočím ke Cooperovi, v jeho tváři čtu rozporuplné pocity. Předtím se v něm svářila nechuť, že se k nám Zoey nastěhuje, s touhou, aby to udělala.

Před pár měsíci jsem propásl Zoeyinu návštěvu, byl jsem doma u babičky, protože potřebovala pomoci. Už není nejmladší, ačkoliv to nerada přiznává a slyší. V té době Zoey zrovna svému bratrovi oznámila, že se odstěhuje do Seattlu, jakmile ji přijmou na Harbor Hill.

Myslím, že Cooper to nejdřív nedokázal skousnout. Ale už pár dní po Masonově odchodu, když byl pokoj

prázdný a Andie najednou začala navrhopvat, že by tu Zoey přece jen mohla bydlet, se s tou myšlenkou smířil.

Neznám všechny detaily ani celý příběh, ale nejsem úplně natvrdelej. Víím, co se jí stalo, i proč chodil Coop na terapii, a že to bylo tady. V tomhle městě. Víc ani vědět nemusím...

Takže vlastně naprosto chápu Cooperovo váhání – mezi přáním mít svou sestřičku u sebe a potřebou obehnat tohle město několikametrovou zdí, aby sem už nikdy nemohla vkročit. Hlasy zesílí, a když Cooperovi zahraje na tváři úsměv a já se otočím ke dveřím, vřítí se nejdřív Ponožka, a zatímco Mason se opře o rám dveří, vstoupí Zoey. Padne bratrovi kolem krku, vlepí mu pusku na tvář a radostně se s ním přivítá, pak mi váhavě pokyne a laskavě pronese „ahoj“. Má příjemný hlas.

Oplatím jí pozdrav, ale okamžitě obrátím pozornost k psisku, které ke mně s vyplazeným jazykem přiběhne. Tak ho zase vezmu do náruče, odkud má na všechny dobrý výhled, a hladím ho. Ten malej syčák je jednoznačně příliš rozmazlenej. Pořád to zmiňuju, ale June prostě říká, že problém je ve mně. Vůbec nechápu, co tím myslí...

Ostatně, já vůbec nechci být nezdvořilej, ale doznávám, že chovat se k Zoey nepředpojatě je pro mě momentálně těžší, než jsem si myslel. Což je jeden z důvodů, proč raději pozoruju Ponožku než ji. V duchu si nadávám a zlobím se na sebe, že nejsem otevřenější a přátelštější, ale setkávám se s ní poprvé tváří v tvář a nečekal jsem, že... Nemám zdání, co jsem vlastně čekal. Že to na ní bude vidět? Poznat? To je tak pitomý, až to bolí.

„Nebrala jsi telefon, což mě stálo nejmíň deset let života, to je ti jasný, ne?“ Vzhlednu a vidím, že se Zoey nadechuje k odpovědi, ale Cooper upře svou pozornost na jiný problém. „Bože můj, co sis to udělala s vlasama?“ zeptá se podrážděně. Nebo spíš vyděšeně, což mě přiměje na ni ze strany pohlédnout. Rovně, stupňovitě

sestříhané pramínky ve světle stříbrném nebo bílošedém odstínu jí měkce spadají k ramenům.

„Zestárla jsem,“ řekne vesele, ale Coop si vyděšeně zakryje rukou pusou, což ji rozesměje ještě víc. „Měl jsi pravdu, očividně utrpěl obrovský šok,“ otočí se k Masonovi, který přikývne a potom si prohlíží svůj bývalý pokoj.

„Vidím, že vůbec nikomu nepřijde líto, že jsem se odstěhoval,“ přeruší nezúčastněně téma vlasy, stejně jako moje popletené přemítání o Zoeyině minulosti a jsem mu za to vděčnej. Jsem v takové křeči jako už dlouho ne – a noha mě pořád bolí. *Díky, Coope.*

Masonův výrok odvrátí Coopovu pozornost od Zoeyina nového účesu.

„Konečně mám klid.“ Přitom všichni víme, že to tak Cooper nemyslí a že to pro oba nebylo v posledních týdnech lehké. Jsou jako staří manželé, které rozdělili.

„Coop stál nejdřív každý den v tvém pokoji a Andie ho utěšovala,“ vmísím se do hovoru a užívám si pohled na Coopera, v jehož tváři šok vystřídá vztek.

„Nežvaň nesmysly,“ zamumlá, ale Mase už se hlasitě směje.

„Neboj, tenhle to měl stejně.“ Neurčitě ukážu na Masona, který okamžitě zmlkne.

„Vám volala June? Popírám všechno! Jenom mi něco spadlo do oka...“

To už nás rozesměje úplně všechny – a já mezi všemi vnímám její smích. Přitahuje mě. Poprvé se odvážím si prohlédnout podrobněji víc než její vlasy, stojí nedaleko ode mě.

Má asi metr šedesát, neproniknutelný a přitom přímý pohled, když se naše oči setkají a ona si mě bez ostychu prohlíží. Jako by věděla, že ji přesně v tomhle okamžiku pohledem sjíždím od hlavy k patě.

Má nádherný oči, bleskne mi hlavou a musím ztěžka polknout, protože tahle myšlenka mě zasáhne úplně

nepřipravenýho. Krásné a neobvyklé oči. Jedno hnědé jako Cooperovo. Ten samý odstín, stejná vřelost. Ale druhé vypadá, jako by spadlo do moře a nasáklo jeho hlubokou a chladnou modř.

Vím, že zatímco si Coop s Masem povídají a popichují se, Zoey si mě zvědavě prohlíží, stejně jako já ji. Teď už nedokážu odtrhnout zrak. Pozoruju její malý nosík, lehce opálenou pleť, výraznou bradu, obrázek zarámovaný světlými vlasy. A nakonec se zase setkám s jejím pohledem. Zachyťím se v něm jako muška v pavoučí síti. Nedokážu z ní spustit oči...

Ale pak, když mi náhle začne Ponožka hlasitě štěkat do ucha, se zarazím a sklopím zrak. Přitom neopatrně přešlápnu a musím se soustředit, abych na sobě nedal znát své potíže. Odkašlu si. Kdyby mě bolest a pes nevrátili na zem, nakonec bych se ještě začal červenat. Ještě to tak.

Zatraceně, je to Coopova mladší sestra!, napomínám sám sebe.

„Promiňte, Ponožka potřebuje vyvenčit.“ Vůbec nevím, jestli je to pravda, ale nožičku zvedne tak jako tak. Kývnu všem na rozloučenou a vykročím.

„Díky za pomoc, bylo to fakt super,“ řekne Coop.

„Vůbec není zač.“ Rozloučím se s Masem, který mi uvolní cestu a poplácá po rameni, rychle opustím místnost a i se psem zmizím ve svém pokoji.

Za chvílku s ním půjdu ven, to lež nebyla, ale předtím si potřebuju sednout. Jenom na chvílku.

Ponožka mě pozoruje spořádaně uvelebený v pelišku podobně jako já. S obličejem zkřiveným bolestí na chvílku zakloním hlavu, zavřu oči a zhluboka se nadechnu, když si natáhnu nohy.

Je tu docela tma, zatažené tmavé závěsy dovnitř nepouštějí skoro žádné světlo, venku je ale stejně zataženo. Slyším bubnování kapek na okenní tabule. Monotónně,

pomalů. Mám tenhle zvuk rád, zvlášt v zimě. Uklidňuje mě, pomáhá mi si utřídit myšlenky a soustředit se.

Bohužel to dnes nefunguje ani nezmírňuje bolest.

Coop mě tou hranou docela dost praštil. Trefil mě víc, než jsem si myslel, a jako z udělání do toho místa. Zatracená práce. Naštěstí už jsme měli skoro všechno hotový a vlastně můžu poděkovat tomuhle psisku, že jsem nemusel hledat nějakou hloupou výmluvu, abych mohl vypadnout. I když jsem díky Zoey na chvíličku zapomněl, že mě bolí noha.

Otevřu oči, posadím se zpřímá a rozepnu si džíny. Zip lehce zachřestí, mám pod nimi černé boxerky. Nejdřív vysoukám z nohavice pravou nohu, potom mnohem pomaleji levou.

Džíny zašustí, svezou se k podlaze a já pomalu a soustředěně sroluju z nohy manžetu, přetáhnu přes koleno a protězu, abych ji mohl sundat. S ulehčením ji položím vedle sebe na postel a přejeďu přes napjatý a pulzující pahýl, na kterém je ještě pořád pahýlový návlek. S tichým klením a se zatnutými zuby pokračuju a nejdřív trochu nadzvednu punčošku a pak ji taky sroluju, abych lépe viděl rozsah pohmoždění.

Nemusím koleno ani pahýl dlouho zkoumat, aby mi bylo jasné, že tam možná budu mít modřinu. Minimálně je to místo hodně zarudlé. Ale to není nic neobvyklého. Stejně jako bolesti – ať už skutečné, nebo fantomové. Od úrazu a operace už sice uběhlo několik let, ale to na tom nic nemění. Bolesti zůstávají. Aspoň u mě.

Prsty masíruju kůži a svaly, přejíždím jizvy a nerovnosti a čekám, až se to aspoň trochu zlepší a budu si zase moct nasadit protězu. Protězu jo, ale určitě ne tuhle. Už před pár týdny jsem si všiml, že špatně sedí, je příliš volná a nepřiléhá správně k pahýlu. Prostě už má své nejlepší časy za sebou, je opotřebovaná a po třech letech už je čas pořídit novou.